

NAGYBÖJT 3. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Kiv 20,1-17 – 1Kor 1,22-25 – Jn 2,13-25

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Azt gondolom, hogy mindannyian ismerjük Kodály Zoltán művét: Jézus és a kufárok. Ez a mai vasárnap, Nagyböjt harmadik vasárnapja körülbelül a nagyböjti idő közepén lévő vasárnap és pontosan arra szólít fel bennünket, hogy támasszuk fel a lelki erőket magunkban. Hiszen éppen azzal a történettel, amellyel ma szembesülünk, hogy Jézus kiűzi a templomból a kufárokat, éppen arra figyelmeztet bennünket, hogy fölkészült lélekkel kell az Isten házába érkeznünk, hiszen a templom az Isten háza, minden Isten körül forog, Aki a szeretet Istene, Aki megajándékoz bennünket elfogadó jóindulatával, és minden körülöttünk forog, mert az Isten azt akarja, hogy az embernek erkölcsi alapja legyen. Erkölcsössé az ember pedig akkor lesz, ha dönt, mégpedig a lelke felől.

Ezen a harmadik vasárnapon kérjük az Isten kegyelmét, hogy mindig méltó lélekkel érkezzünk az Isten házába az újjászületés, a megújulás vágyával. Mi lenne, ha a pap erre az ünnepi eseményre félig öltözötten érkezne? Mi lenne, ha az ember megfedkezne arról, hogy az ünnep találkozás az Istennel, találkozás egymással? Életünk új alapokra helyeződik ezáltal.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Mi vasárnapról vasárnapra abban a tudatban érkezünk ide a templomba, hogy azzal az Istennel találkozunk, Aki a szíveknek meg a veséknek a vizsgálója, Aki ismer bennünket. Vigasztalásunkra viszont jó, ha tudjuk, Isten kegyelemosztó Isten, nem valamirevaló tekintettel kegyelmes, hanem azért, mert tudja, mi válik az ember javára, annak az embernek a javára, akinek a belső világát Isten tökéletesen ismeri.

Ezen a mai vasárnapon, kedves jó testvérek, ahogy említettem a Szentmise bevezetőjében, Nagyböjt közepéhez érkeztünk, harmadik vasárnap, és egyre közelebb jutunk a keresztyének legnagyobb ünnepéhez, Húsvéthoz, az új élet lehetőségéhez. Ez a mai vasárnap a döntések vasárnapja, és bizony arra kell felkészülnünk, hogy az Isten azt várja tőlünk, hogy döntsünk.

Arra gondoltam, hogy ezen az idei Húsvéton elsősorban oda szeretnénk elérni, hogy fölismerjük ebben a fundamentumát vesztett világban, mi az Isten akarata, mi az, ami az ember javára válik és mi az ember üdvössége. Hiszen az Isten az életre szánt bennünket, az üdvösség pedig az új élet, új kapcsolat Istennel és új kapcsolat egymással.

Most az előző két vasárnapnak csak a lépéseit elevenítsük fel. Nagyböjt a lélekre hivatkozik, a lelkünket igyekszünk föltámasztani, érvényre juttatni, hiszen az ember az egyetlen lény, aki útban van önmaga felé. És bizony sajátos ez az út. Az embernek rá kell jönnie arra, hogy mit kell elhagynia és föl kell ismernie azt, hogy miben áll az ember megújulása.

Az ember a Föld szülötte és az ég polgára, tehát ez az úton lévő ember, mi mindegyikünk, ha célba akarunk érkezni, akkor a cél felől kell döntést hoznunk. És azért imádkozunk a nagyböjti időben, hogy az a lélek vegye át az uralmat az életünkben, aki jó indításaival szolgálatba állít bennünket, szolgálatba állítja a testünket.

Bizony nem egyszerű rávenni az embert a nagybőjti gyakorlatokra, többet imádkozzanak és buzgóbban gyakorolják az irgalmasság cselekedeteit. Ez a két támpont a nagybőjti időben bizony csak a lélek indíttatására lehetséges. Mert a többet imádkozzanak figyelmeztet bennünket arra, hogy a lélek ismeri fel, hogy afele az Isten felé fordulunk az imádságainkban, Aki szeret minket. És éppen ezért ez az Isten az ember legnagyobb jótevője, szeret. És buzgóbban gyakorolják az irgalmasság tetteit, hiszen összetartozunk egymással, közösséget építünk, emberi közösséget, amely fölött az Isten virraszt. És bizony nagy erőfeszítéseket kell tennie a léleknek, hogy képessé tegye az embert arra, hogy konkrét cselekedetek által építse, erősítse kapcsolatát a másik emberrel.

Eddig jutottunk az első két vasárnapon Nagybőjtben, és most, a harmadik vasárnap, ahogy mondtam, a döntések vasárnapja ez, hiszen az emberi élet, a bennünk lakó isteni Lélek világa. Ebben a teremtett világban minden a helyén van pontosan és minden pontosan úgy történik, ahogy az meghatározott, mert ennek a világnak van Teremtője. Ugyanakkor az embernek meg kell találnia ebben a teremtett világban a helyét, és ha az elmúlt tíz-egynéhány nap alatt valóban komolyan, többet imádkoztunk és fölismertük azt, hogy a jócselekedeteknek mekkora hatalma van, akkor ezen a mai vasárnapon, a döntés vasárnapján az ember a helyére találhat ebben a teremtett világban.

Mert az Isten szabadnak teremtett bennünket, a mi emberi életünk a szabadsággal kezdődik valójában, hiszen szabadságra hivatkozunk a döntésünkkor, és ez a döntés ma azért nagyon fontos, mert az embernek föl kell ismernie, emberré akar-e lenni, vagy Istenné. Mert a cél, hogy az ember magában kialakítsa az istenképiséget, hiszen Isten fiai vagyunk, a saját képére és hasonlatosságára teremtett bennünket. A döntés valóban: Isten elgondolta, Isten-arcú lényként akarjuk-e élni az életünket, vagy Istenek akarunk lenni, Isten karikatúrái. Mindez azért nagyon fontos, mert ennek a mulandó világnak Isten segítségével olyan szilárd alapokra kell ágyazódnia Isten tervei szerint is, aminek a munkása ebben a teremtett világban az ember maga, ami azt jelenti, hogy az ember erkölcsi alapokra helyezi az életét – döntés.

Kedves testvérek! A mai vasárnap első olvasmánya, az ószövetségi olvasmánya a törvényekre hívta fel a figyelmünket, a szentlecke pedig Jézus Krisztus művére hívja fel a figyelmünket, arra, amit Krisztus értünk tett. A törvény és Krisztus áldozata a teremtett világnak a megdönthetetlen alapja, a mi emberi méltóságunk erre épül.

A törvény több mint amire első pillanatban gondolhat az ember, akár mondhatom így, a Tízparancsolat több mint természettörvény. Egyébként tudományosan az emberi világ a Tízparancsolatot természettörvényként tartja számon, de mi tudjuk, az Istennek üdvösségterve van a világgal, Isten és ember közös tervre szerint kell, hogy kibontakozzon ez a világ, és ennek a világnak az egyik meghatározója, a mulandó világ szilárd alapja, Istennel való szövetségünk. A mi számunkra a parancsolat nagyon fontos, hiszen a törvény az ember életének erkölcsi alapját jelenti. Az erkölcs a lélek egészsége, az egészséges lélek normális, az egészséges lélek normakövető. De ez nem csupán a természet rendjének a felismerése és aszerinti élet, hanem szövetség Istennel, Aki nem csupán a Teremtő, hanem Atya. Mi pedig az ő gyermekei vagyunk, a mi számunkra a törvény hűség az Istennel való kapcsolathoz.

A mai szentlecke pedig Jézus művére hívja fel a figyelmet, mégpedig arra a misztériumra, amit mi nagyon egyszerűen az irgalom műveként tartunk számon, vagyis az ember nagy lehetőségét hozza el Jézus Krisztus az irgalmas Isten ajándékaképpen az életre váltott halál képében. Az erkölcsi világ az emberi méltóságunknak a másik tényezője, ez a felismerés, az

emberi élet kibontakozása, az életre váltott halál képében üdvösséges. Annyi életünk van, amennyi életet áldozatkészségünkben egymásnak tudunk ajándékozni.

Ezért hangsúlyoztam, hogy a harmadik vasárnap a döntés vasárnapja. Erkölcsi alapokra helyezni, mégpedig szilárd, megbonthatatlan erkölcsi alapokra helyezni ezt a mulandó világot, a mi mulandó életünknek biztos alapot teremteni, mégpedig azért, hogy fölismerjük és döntünk istengyermekiségünkéről istenképűségünk jegyében. Isten gyermekeként, Isten akaratának az elfogadásával és megvalósításával éljük a mindennapjainkat. Nem lehet kikerülni, mert ha az ember ezt megpróbálja, akkor nem az istenképiséget hordozzuk ebben a világban, hanem az Isten karikatúráját.

Jézus Krisztus, az értünk halált vállalt Megmentőnk megmutatja az utat, a világ erkölcsi alapjának az útját, a mi emberi életünk útját. Életre váltott halál áldozatkészségünkben, talán így is mondhatom, noha a mai világ irtózik a szenvedéstől. Amilyen mértékben lemondunk erről az erkölcsi alapról, az ember erkölcsi életéről, olyan mértékben felháborodottan vesszük tudomásul, hogy az életben a szenvedés meghatározó.

Kedves testvérek! Ma arra az eseményre gondolunk, amit én így fordítottam le a mindennapjainkra: Jézus megtisztítja a templomot. Bár mondhatná akár az ember, hogy azok, akik ott azokat a szolgálatokat tették, segítettek azoknak az embereknek, akik Izrael különböző pontjairól érkeztek a nagy ünnepre, hogy áldozatokat mutassanak be az Istennek, akár azt mondhatnánk, hogy jószolgálat. Csak Jézus azt mondja, illetve az Írás azt mondja Jézussal kapcsolatosan: tudta, mi lakik az emberben. Bizony ez a döntés vasárnapja erre is felhívja a figyelmünket, hogy a legjobb cselekedeteink mögött is olyan szándékok rejtőzködhetnek, amelyek lerombolhatják az Isten eltervezte világot.

Sokat panaszkodtunk az elmúlt században a templomaink miatt. A vasfüggönytől keletre hány templomot szüntettek meg, hány templomnak szántak más feladatot! Ezt mi a mindennapjaink világából ismertük és tudjuk. És most a 21 században döbbenünk rá, hogy tőlünk nyugatra, a régi vasfüggönytől nyugatra, hány templomot árusítottak el, hány templomot romboltak le. Tehát úgy gondolom, hogy nem a templomok felől kell néznünk ezen a mai vasárnapon, a döntések vasárnapján az isteni üzenetet. Hiszen Jézus Krisztus megváltó halála óta a templomnak is teljes egészében megváltozott a küldetése és üzenete. És bizony nekünk sem ezen kell panaszokat mondanunk, panaszokat rebegnünk, hanem azon kell elgondolkodnunk, hogy hogy gondolkodhat rólunk Isten, akik templomba járó emberek vagyunk.

Igazából csak egyetlen szempontot szeretnék kimondani. Mi, templomba járó emberek bizony felelősek vagyunk a kiüresedő templomokért, mert a templomok azért lettek üresek, különösen itt Európában, mert mi magukra hagytuk a templomokat. Mert mi mintha megfélemedtünk volna arról, hogy a templom az Isten háza, a templomban minden a szerető Isten körül forog, a templomban minden az Isten népe körül forog. Isten üzenetét hordozza a templom, Aki szeret, Aki értünk van. A közösség üzenetét hordozza a templom, amely minket Istenhez vezet, amely minket egymással akar kibékíteni és egymással közösségre vezetni.

Kedves testvérek! Húsvétra készülünk, a Lélek felől szeretnénk meghatározni az életünket, az imádság, istenkapcsolatunk és jócselekedetek, egymással való összetartozásunk szempontjából értelmezni emberi életünket. És éppen ennek a mai vasárnapnak a felszólítására meghozni a döntésünket, kialakítani istengyermeki arculatunkat, Isten akaratának hűséges keresőiként és hűséges követőiként jelenvalóvá tenni ebben a világban az Istent, és egymással való közösségünkben felhívni az ember figyelmét, hogy úgy akarja az Isten, hogy a mi emberi életünk egymás szolgálatában legyen teljes.

Ezen a mai vasárnapon hozza meg mindegyikünk a döntését, hiszen a világ szilárd erkölcsi alapra kell hogy épüljön, a mi keresztény életünk Istenhitre és emberszolgálatra kell hogy épüljön. Mert Isten életet akar, mégpedig szeretetben és szolgálatban megújult emberi kapcsolatok általi életet.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Isten segítsen bennünket abban, hogy jól tudjuk folytatni az utunkat, hogy igazi ünnepünk legyen a Húsvét, és lehessünk ennek a világnak ajándéka, hiszen ennek a mulandó világnak és a mi elmúló életünknek az alapja egyértelműen a földön Isten képét hordozó ember és odaadó szolgálatban, egymással közösségben, egymás életét megjelenítő közösség. Ennek a mai vasárnapnak ez a felhívása, üzenete bátorítson bennünket.

+ *Á L D Á S* +